

Előfizetési árak:
 Egész évre . . . 10 frt — kr.
 Félévre . . . 5 „ — „
 Negyedévre . . . 2 „ 50 „
 Egy órá . . . — „ 85 „
 Egyes szám ára 4 kr.

Kiadóhivatal:

PÉCSÉTT. Mária-u. 1. sz.
 a kir. ítélőtábla épületével szemben,
 hová az előfizetések és a lap szétküldésére vonatkozó föl-
 szólások intézendők.

PÉCSI FIGYELŐ

POLITIKAI NAPILAP.

Szerkesztői iroda:
PÉCSÉTT. Mária-utca 1. sz.
I. EMELET
 hová a lap azelőttel szemben
 illető minden közlemény
 intézendő.
 Kéziratot vissza nem adjuk
 Nérelőfizetést
 a kiadóhivatal vez. 184.

Ki hát a hibás?

Pécs, 1896. április 13.

(*) Mult év vége felé történt, hogy megérkezett Pécs város közönségéhez adreshozva az a belügyminiszteri leirat, a mely nem hagyja jóvá a Somogyival kötött szerződést és egyben utasítást ad, hogy a város kössön újabb, jobb és a város érdekeinek jobban megfelelő szerződést a szinigazgatóval; mert bizony ez a mostani szerződés fakovát sem ér, ebben csak a szinigazgató jogai sorolják elő, kötelességeiről egyáltalában említés sincs téve.

Óriási titkolózás folyt már ennek a rossz szerződésnek az összetákolásánál; de még nagyobb féltékenységgel őrzik a városháza az eredeti példányt, mely dacára, hogy érvénytelen, mert nincs jóváhagyva, de alig-alig van oly lakosa Pécs városának, a kinek alkalmá volt beletekinteni. Nagy ügygyel-bajjal sikerült ezt a szerződést átfutnunk, és így csakhamar megértettük, hogy a jóváhagyás miért tagadtatott meg tőle, a mit éppen a mi királyi tanácsos polgármesterünk eszközölt ki a tizenkettedik órában, midőn ő is megijedt, hátha az új igazgató egy szép napon azt követelné, hogy ne csak a fűtést és a világítást, hanem még a társulati tagok fizetését is a város viselje. Mert bizony abból a szerződésből még azt is ki lehetne magyarázni, ha érvényes volna.

De minthogy nem érvényes, következésképp az 5000 frt szubvenció az igaz-

gatónak nem jár, ő a színházat jogosulatlanul tartja elfoglalva, miután a szerződésben kikötött végterminus, a virágvasárnap elmúlt, tehát csakis a mi jószívű polgármesterünk kegyességéből tarthatja ott az előadásokat, a mi esetleg még igen sokba fájhat a városi pénztárnak.

Igaz ugyan, hogy a f. évi városi költségvetés miniszteri jóváhagyást nyert, de a színházi szerződés semmis: következőleg az igazgatónak állott volna leginkább érdekében, hogy ne lebegjen az ő ügye Mohammed koporsójaként a levegőben. De hát van neki magához való esze, a mi mindjárt kitűnik, ha a színházunk tűzkár ellen való biztosításának feltételeit elolvassuk.

Ebben az okmányban záros határidő van kitűzve a színházban való előadások tartására, mely erre az évre márc. 29-ével véget ért. Vagyis a biztosító társaság eddig az ideig biztosította tűzveszedelem ellen a félmillióba került színházat a kikötött díjért; a mennyiben pedig az előadások tovább is folynának a színházban, minden estéért külön számítatik a biztosítási díj. Ha virágvasárnaptól csak egy hónapot számítunk, a biztosítási díj így előadásonként számítva többet tesz ki, mint az egész saisonra, és biztosak vagyunk benne, hogy ezt a különbözetet nem a szinigazgató fogja megfizetni.

Ez az egy pont volt az, a mit a polgármester szerint kifelejtettek a szerződésből, és ez volt az oka, hogy személye-

sen fölutasított a miniszterhez, kérve őt, hogy ne hagyja jóvá a szerződést. Szerintünk azonban még igen sok pont volna, a mit bele kellett volna venni a szerződésbe, ha egyáltalán olyan ember készítette volna, a ki e kérdésekben járatos. Mert ezt kell feltételeznünk, ha csak rosszakarattal nem akarjuk vádolni a szerzőpés megkomponálóját.

Elmondottuk már jó régen, hogy mi a kifogásunk Somogyi igazgató itteni működése ellen, egyben félfüggesztettük további akciónkat addig, míg az a bizonyos szinügyi bizottság össze nem ül, hogy határozzon újabb és jobban a Somogyival megkötendő végleges szerződés iránt.

Tisztességesen elmúlt azóta három hónap, de az a szinügyi bizottság nem akar egybehívódní. A polgármester a főispánnal, mint a szinügyi bizottság elnökével takarózik, hogy ez nem akarja egybehívni a gyűlést; holott a dolog, — mint legilletékesebb helyről értesültünk — éppen ellenkezőleg áll: a polgármester vetette magát mindannyiszor közbe, midőn a főispán egybe akarta hívni a szinügyi bizottságot.

Maholnap a Somogyi által önkényesen csinált pót-saison is véget ér és mi még mindig nem tudjuk, vajjon ősszel más igazgató jön-e ide, vagy pedig megmarad Somogyi és ő szab további feltételeket a színház gazdájának: Pécs városának, a miért kegyeskedik neki — jó

A „Pécsi Figyelő“ tárcája.

A nyomorultak.

— A „Pécsi Figyelő“ eredeti tárcája. —

Attól a kis pincelakástól a templomig, — ez volt a rendes napi utjuk.

Az öreg kezébe vette botját, a kis leány pedig vékony, szakadozott ruhája fölé magára terített egy még foszlányosabb kendőt, s azután kézen fogva azt az ősz fűrtű, öreg embert, megindultak.

A kis leány úgy vigyázott annak az öregnek minden lépésére. Tudta, hogy már alig lát, azért vigyázott úgy rá. Kis keze már egészen megdermedt a nagy hidegtől, de azért el nem eresztette volna az öreg kezét. Csak egy kissé összébb húzta magán a kendőjét.

Ha találkoztak valakivel, a kis leány elővette kendője alól kiaszott, sovány kezét, s oly kérő, fájdalmas tekintettel nyujtotta oda, hogy adjanak valami kis alamizsnát nem neki, hanem ennek a nyomorult, tehetetlen öregnek.

Ha kapott valamit, akkor od'adta az öregnek.

Nagyapó, kaptam pénzt. Majd veszek neked jó fehér cipőt.

Mikor pedig odaértek a templomhoz, nem mentek be, hanem az ajtó előtt maradtak. A kis leány leültette az öreget a lépcsőre, s ő maga is oda gubbaszkodott mellé s onnét figyelt a járóelőkire.

Oly szépen, oly szívhez szólóan tudott kérni, hogy mindenki megsajnálta, s bőven hullott kötenyébe a rézpénz. Néha-néha egy-egy ezüst pénzdarab is került a többi közé. Hogy örült ennek az a kis sápadt, vézna teremtes.

Miért? . . .

Ilyenkor mindig arra gondolt, hogy mily jól fog esni annak az öreg embernek, ha majd ő befűti otthon abban a kis pincszobában a kályhácskát, s azután hoz jó fehér cipőt, egy kis sajtot. Mily jól érzi majd az öreg magát. Saját magára nem gondolt ilyenkor.

Aztán, ha majd jóllakott, ismét mesélni fog arról a „szép néniről“, kit a „nagyapó“ annyira szeretett, s ki aztán elhagyta nagyapót, s még most sem tudja, hol van, mi van vele.

Sokszor hallotta ő már ezt, de azért mindig oly figyelemmel hallgatja azt az öreg koldust. Alig várja mindig, hogy haza ke-

rüljenek s ott egymással szemben ülve, beszélgethessenek.

Most is, midőn már az utolsó „jólélek“ is elhagyta a templomot, s az ajtót becsukták, a kis leány megfogja az öreg kezét s azén a nála megszokott fájdalmas, vontatott hangon kezd neki beszélni.

— Nagyapó, menjünk haza. Már elmentek mindnyájan. S olyan hideg van, megfázol. Otthon majd befűtök, hozok neked sajtot meg puha kenyert s aztán majd mesél az nekem arról a szép néniről, ki most is olyan fájdalmat okozott neked.

Az öreg olyan fájdalmasan sóhajtott, mikor a kis leány azt a „szép nénit“ említette. Aztán felállt s csak annyit mondott: „menjünk.“

S megindultak a szokott uton. A szél fujt, hordta a havat. Az a kis sápadt leány úgy didergett, úgy összehúzta azt a kis kendőt. De azért nem panaszkodott.

Mikor hazaértek, az öreg od'ült a hideg kályha mellé, a kis leány elvette botját s azután elkérte az öregtől azt a kis alamizsna pénzt. Megolvasta s oly örömmel mondta az öregnek.

— Nagyapó, sok pénzünk van.

Neki az a néhány garas sok pénz volt.

pénzért — a n. é. közönséget jól, rosszul elszórakoztatni.

Annyi tény, hogy Somogyi igazgató, dacára a silány repertoírnak, a lefolyt saisonban Pécsen jó üzletet csinált, kívánjuk neki, hogy a nyáron át is legalább annyi bankót szerezhesse a többihez, mint itt nálunk; de engedje meg nekünk azt, hogy mi a szerződést két oldalunk tekintésük, következőleg ne csak az ő, hanem a város jogai is ki legyenek abban fejezve, nevezetesen a helyárak megszabása, a ruhatári zsarolások megszüntetése tekintetében; sőt még aziránt is kellene intézkedni, hogy az igazgató az 5000 frt megajánlott fűtési és világítási átalányon felül újabb követelésekkel ne léphessen föl a város ellen pl. azon a címen, hogy ő embereket alkalmazott a világítási készülékeknél.

A művészeti részt ez alkalommal nem tesszük szó tárgyává, megvárjuk, hátha megembereli magát a szinügyi bizottság és fog valamit határozni; csupán a dolognak az üzleti részere nézve ajánljuk, hogy kövessék azt a rendszert, a mit legutóbb a villanyos vasut engedélyezési tárgyalásánál: közöljék minden egyes bizottsági taggal, sőt a lapok útján a nagy közönséggel is, a szerződés-tervezet szövegét. Több szem többet lát és így mindenki megteheti a maga észrevételeit. De oly módon eljárni, mint a visszadobott szerződésnél történt, az nem egyezik meg a város méltóságával, nem a férfias önérettel. Zsákban macskát árulni csak azok szoktak, a kik félnek színt vallani, a kiknek érdekében áll a velencei tizek tanácsának mintájára mindent csak titokban végezni.

Pécs város polgármestere polgármestere mindnyájunknak, még azoknak is, a kik egy esetleges tisztújításnál nem reá adnák szavazatukat, következőleg kell, hogy a polgármester méltóan és ha kell, érelyesen képviselje annak a közönségnek az érdekeit, a melynek adófilléreiből nyeri ő

maga is fizetését, és kiegyenlíti a város terheit. Nagyon meg kell nézni azt a helyet, a hová a közpénzeket kiadja, illetve kiutalványozza a város mandatáriusa.

Furfanggal, huza-vonával ezt a dolgot többé nem lehet elintézni, sőt azzal sem, hogy most a mi polgármesterünknek más tetszett gondolni, mint akkor, mikor a belügyminiszternél járt kikönyörögni a szerződés jóvá nem hagyását. Legjobb az egyenes ut, cselekedje, a mi kötelessége. A drága színház megvan, abban mi előkelő, Pécs város disztigvált közönségéhez méltó társulatot akarunk látni. Igyekezzenek, a kiknek kötelességük, hogy az a sok pénz ne hiába dobódott legyen ki, tessék megkérdezni Somogyi igazgatótól, akar-e Pécs városával szerződni mindkét fél jogainak biztosításával, és ha igen, akkor adjanak neki elébe becsületes, tisztességes szerződést. Ő ezt alá fogja írni, meg fogja tartani már csak a saját érdekében is; de ne tegyék nevetségessé magukat ott a torony alatt Somogyi igazgatónak állítólagos barátai és jóakarói, azt akarva vele elhitetni, hogy ez a bizonytalan függő állapot jobb neki, jobb a városnak.

Föltesszük, hogy a kik elvállalták annak a szinügyi bizottságnak a tagságát, viselni is óhajtják a vele járó kötelességeket. Ők véleményezői a közgyűlésnek.

Csinálják tehát meg azt a szerződést, hogy legalább a jövő saisonban ne legyen az a fejvesztettség szinügyi dolgokban, mint az idén volt.

Elvárjuk.

Baranyamegye közgyűlése.

— Saját tudósítónktól. —

Pécs, 1896. április 13.

Csunya, pocsék idő odakünn, a vármegye közgyűlési termében azonban nagy élénkség volt már jóval a közgyűlést megelőzőleg; a bizottsági tagok nagy számmal jelentek meg, köztük feltűnően sok falusi jegyző és nagy zajgásukkal érdekessé tették

talfiókból elővett egy darab száraz kenyeret s jóízűen fogyasztotta.

De az öreg ezt már nem engedte.

— Édes kis tubicám, itt a jó puha kenyér, ebből egyél. Aztán meg a sajt is elég kettőnknek.

— Nem nagyapó, az a tied. Nekem jó fogaim vannak, nekem jó ez a keményebb kenyér is.

Az öreg nem engedte, s az a kis leány oly félve ette azt a jó puha kenyeret. Félt, hogy az öreget rövidíti meg.

Mikor bevégezték a „vacsorát“, a kis leány megbolygatta a tüzet, s aztán oda ült az öreg mellé. Tudta már, hogy mi fog következni.

Az öreg egyideig némán bámulta a pattogó tüzet, s aztán lassan-lassan, szakgattottan kezdett beszélni a kis leánynak, ki oly áhítatosan figyelt reá.

Volt egyszer egy szép kis leány. Az is olyan aranyos kedves teremtés volt, mint te. Papája nagyon szerette, s az a kis leány volt a legnagyobb öröme. A mamája már nem élt neki. De azért ők ketten boldogok voltak.

Hanem mikor abból a kis leányból nagy leány lett és az édes apja is kezdett öregedni, nagyon megváltozott minden. Azt

már előzetesen is a közgyűlést, melyet Kardos Kálmán főispán pontban tíz órakor a következő nagyobb szabású beszéddel nyitott meg:

„Mélyen tisztelt megyei közgyűlés! (Halljuk! Halljuk!) Rövid időpont, hetek, napok választanak el csak, hogy a magyar nemzet állami fennállásának, úgy mondhatjuk legfontosabb ünnepét fogja megünnepelni. Avagy nem-e nevezetes, nem-e fontos, midőn egy nemzet, beékelve a népek nagy csoportjába, ezredéves fennállásának üli emléktünnepét?!

A magán ember is, ha életében nevezetes válpontoz jön, erkölcsi mérleget vet önmagával s főleg azzal ünnepli meg az ily jelentős momentumot, hogy hibáitól menekülni iparkodik.

A magyar nemzet most nevezetes válpontoz érkezik. Itt az ideje, hogy eltöltött életének, erkölcsi fogyatkozásainak hibáit levetkösse, már t. i. azokat, a melyeket lelkiismeretében érez.

Mi is talán nem annyira külső fénynyel, mint inkább azzal a belső meggyőződésből eredő elhatározással vessük szemünket a magyarnak egyik legnagyobb hibájára, mely régóta kísérelje a nemzeti életnek, mely kifejezésre szokott jutni az elvek harcában. Értem a gyűlöletet, azt a gyűlöletet, a mely hajdanta gyilkot adott a pártoskodó ellenfél kezébe és ma minden tekintély lerontásával iparkodik a bosszu szenvedélyét kielégíteni, ez által széthuzást teremtve a nemzet fiai közt, mely nem állja megátadni egyeseknek magán jellemét, magán becsületét.

Csak így történhetett, hogy nem régiben oly támadás intéztetett az ország sorsát intéző két államférfiu ellen, mely magán becsületet érintvén, nagyban kihívja a kritikát. Értem Fehérváry honvédelmi minisztert és államtitkárját, Gromon Dezsőt.

Én e kormányférfiak politikai szereplését nem kritizálom; hanem csupán konstátálom, hogy azok ellen a támadások ellen, melyek az illetők mélyen jellemzik, nem lehet más

a szép leányt megismerte egy bácsi, kinek mindig nagyon szép ruhája volt, s olyan szép arany lánc.

— Az a szép bácsi mindig találkozott avval a leánnyal, s az a rossz leány — itt már mindig rossznak mondta az öreg — meg nagyon szívesen állt vele szóba. Sokszor elfeledkezett szegény öreg apjáról. Az a jó öreg apja pedig sokszor megszidta azt a hálátlan leányt, de hiába, nem használt neki.

— Egyszer aztán úgy elment, hogy többé nem is jött vissza.

— Csak egyszer hallotta a magára maradt édes apja, hogy abból a szegény leányból egész uri kisasszony lett. Selyemben, bársonyban jár és szegény emberre nem is igen néz.

— Hogy fájt ez annak a szegény jó öreg embernek.

Mikor aztán látta, hogy nem jön vissza az a rossz leány, akkor már nem lehetett egyebet, mint eljárt a templomba. Ott aztán oda ült az ajtóba s a jószívű emberek adakozásából tengette életét.

Csak hogy ez is nehezen ment, mert az öreg koldusnak a sok szomorúságtól, meg a sirástól — mert skszor megsiratta ám azt a hálátlan leányt — nagyon elromlottak a szemei s nem igen látott. Mikor neki indult

— Most elmegyek, hozok fát, meg egy kis harapni valót.

Az az öreg meg csak nézte azt a kis sápadt, vézna teremtést, s úgy elgondolta, hogy mikor még az ő leánya volt ilyen kicsiny. Milyen boldog kis leány volt az, meny nyire örült ő neki. Sohsem merete volna gondolni, hogy még annyi sok keserűséget fog neki okozni.

Ilyenkor úgy összeszorította valami a szívé, úgy szeretett volna panaszkodni valakinek. De annak a kis leánynak nem, mert nem akart. Ugy sem érti meg. Neki csak csak mesélni szokott arról a „szép néniéről.“

Az öreg még mindig arról a rossz leányról gondolkodott, mikor az a másik, az a kis rongyokba bújtatott angyal már vissza is jött, kőtenyében hozva néhány darab fát és a vacsorát.

A „vacsorát“ letette az asztalra, aztán a fűtéshez látott.

Mikor már vigan pattogott a tűz, s jóleső meleg árasztotta el azt a kis nyomorúságos kunyhót, akkor odalépett az öreghez, s az asztalhoz vezette. Oda tette eléje, a mit hozott, s bár ő is nagyon éhes volt, mégis az öreget biztatta.

— Egyél nagyapó. Olyan jó puha ez a cipó. Tudom, jól fog esni.

Ő maga meg oda ült mellé s az asz-

szavunk, nem tehetünk egyebet, mint fölháborodásunkat, méltó fölháborodásunkat idésszük elő, s annak kifejezést adva, ezeket a vádaskodásokat visszautasítjuk. (Éljenzés.)

Vajay István: (Köszbekiált.) Cséléd-éljenzés! (A háta mögött állók nagy kórusa zugja ezután fülébe: Ki vele! Es pimasság!)

Nagy Jenő megyei tiszti főügyész: (A főispán széke mögött állva.) Tekintetes megyei közgyűlés! Vajay István megyebizottsági tag ellen széksértés címén ezennel keresetet indítok. (Ki vele! Abcug!)

Kardos Kálmán főispán: (folytatja) . . . A politikának e helyről nem adok kifejezést. Tisztelem mindenkiné a meggyőződését, még hurjait sem akarom érinteni a politikai érzékenységnek. Éppen azért, úgy hiszem, hogy indítványomat oly alakban fektettem le, melyet mindenki velem együtt bátran elmondhat és magáévé tehet. Ennélfogva kérem javaslatom elfogadását. (Elfogadjuk!)

Engedjék meg végül, mélyen tisztelt uraim, hogy egy régi ügyből kifolyólag és a megyei alispán ellen fölhozott vádakra . . . (Hosszantartó éljenzés.) . . . e helyről, nem mint a törvénynek kirendelt öre, nem mint az alispánnak legrégibb társa és barátja, hanem mint a törvényhatósági bizottságnak egyik szerény tagja, a ki mindig együtt érez a megyével, egy pár szóval meggyőződésemnek kifejezést adhassak.

A megye közönsége már rég visszautasította azokat a vádaskodásokat, melyek a parlamentben szórattak az alispán személye ellen; visszautasította pedig, mint legilletékesebb fórum, az által és akkor, a mikor fényes bizalmának adta kifejezését, midőn egyhangulag megválasztotta. (Éljenzés)

Kérem a tárgysorozat fölvetését.

Következett ezután

az alispáni jelentés,

melyet Koszitsa Kamill főjegyző olvasott

a templomnak, csak a fal mellett mert botorkálni, de úgy is sokszor megbotlott.

De ezen a bajon segített egy kis angyal, kit egyszerre az öreg koldus a templomajtónál talált.

Beszédbe ereszkedtek egymással s a kis leány elmondta, hogy neki sincs senkije, se apja, se anyja.

Mikor ezt meghallotta az öreg koldus, azt mondta a kis leánynak, hogy menjen el vele, legyen az ő kis leánya. Ő ugyanis már félig vak s majd a kis leány vezetgeti s majd csak meglesznek valahogy.

A kis leány örömmel beleegyezett. Elment az öreggel s azóta nála is van.

És az öreg koldus úgy örült annak a kis leánynak s mindig kéri a jó Istent, hogy őrizze meg azt a kis leányt mindenféle szép ruhás, aranyláncos bácsitól . . .

— Eddig tartott az öreg „meséje“. Mire bevégezte, a kis leány is elszunynyadt félig s a végét csak úgy félfüllel, álmában hallotta.

Az öreg koldus abba hagyván a beszédet, oda vonta magához a kis leányt s úgy összecsókolta annak a kuszált, rendetlen fűrtéit. Ennek meg úgy örült a kis leány. Odasimult az öreghez, sovány karjaival átkarolta az öreg koldus nyakát s hizelgő, szerető hangon beszélt hozzá:

föl egész terjedelmében. Az alispáni jelentés a lefolyt év első negyedének állapotáról számol be, leginkább statisztikai tabellákban, a mikkel a jelentés alaposan meg van spékelve. Érdekesnek tartjuk a vármegye kezelése alatt álló pénzekről és alapokról szóló kimutatást a következőkben reprodukálni.

	Késspénzb.	Kötvények.
Utalap	27.360 frt 22 kr.	861.390 frt 85 kr.
Házipénztár	1711 frt 78 kr.	
Betegápolás	4.899 frt 81 kr.	
Erdésszet	705 frt 09 kr.	
Árva tartal.	1.007 frt 24 kr.	60.636 frt 11 kr.
Törzstőke	342 frt 38 kr.	5.210 frt 97 kr.
Tiszti nyugdíj	375 frt 06 kr.	158.233 frt 71 kr.
Jegyzői nyugdíj	1815 frt 99 kr.	140.737 frt 80 kr.
Ipariskola	368 frt	3.487 frt 88 kr.
Lótenyésztés	12 frt	205 frt 06 kr.
Inséges-alap	179 frt 75 kr.	9.833 frt 50 kr.
Baranyai csatorna	625 frt 06 kr.	12.058 frt 27 krt
Állategészség	160 frt	59 frt 39 kr.
Tanítói jutalomdíj		852 frt 52 kr.
Ebadó	362 frt 16 kr.	9 frt 77 kr.
Megyei kórház	125 frt 90 kr.	69.634 frt 29 kr.
Mesőgazdasági alap	350 frt	4.930 frt 69 kr.

Anyakönyvvezetési alap 615 frt 08 kr.
Közig. letét 5.438 frt 76 kr. 41.660 frt 20 kr.
Gyámpénztár 2.429 frt 82 kr. 1.651.177.89 kr.
Gyámletét 6.389 frt 27 kr. 17.167.11 kr.

E szerint a vármegye kezelése alatt összesen 3,247.326 frt 01 kr. érték áll, a miből készpénz 55.550 frt 39 kr.

Már-már elnöklő főispán kimondta a határozatot, hogy a jelentés tudomásul vétetik, midőn szót kért

Benkő Gyula és a következő beszédet eresztette meg:

Méltóságos főispán ur! Mélyen tisztelt bizottsági közgyűlés.

Elengedhetetlen kötelességnek érzem, mint ennek a megyei bizottságnak egyik tagja, az alispán évnegyedes jelentésének kapcsán egy kérdéshez, melyet e jelentésben ugyan fölhozva nem látok, de itt éppen a főispán ur ő méltósága által fölhozott, hogy hozzászóljak; még pedig legjobb meggyőződésem szerint.

Ez a kérdés Baranyamegye utolsó negyedévi történetének egy visszatetszést szülő eseménye, a miről az alispán évnegyedes jelentésében csak azért nem emlékezhetett meg,

— Ne busulj nagyapó. Feledd el azt a csunya nénit, ki olyan rossz volt. Itt vagyok helyette én; én nem foglak elhagyni soha. — Ugye, milyen szépen tudlak vezetni, aztán milyen jól meg tudom vetni az ágyadat. — Feküdjél le már nagyapó, mert ugyanis elalszik a tűz, aztán majd fázol.

Az öreg meg csak hallgatta ezt a kis bohó teremtet s magában gondolta, bár csak az a másik is ilyen maradt volna mindig.

Mikor aztán a kis leány megvetette az ágyat — néhány darab rongyot — akkor odavezette az öreget, lefektette. Ő maga pedig oda gubbaszkodott a kályha mellé. Ott melegebb volt.

De előbb odaszólt az öregnek: — Nagyapó, el ne feleddj ám imádkozni azért a néniért. Majd én is imádkozom érte.

Az öreg motyogott valamit s azután oly buzgón imádkozott a szegények vigasztalójához, hogy ne feleddje el — ezt a kis angyalt.

Az a kis leány meg ártatlan szivéből azért imádkozott, hogy az a rossz néni még egyszer jöjjön vissza az ő „nagyapójához.“

— Mennyire örülne ennek a nagyapó! — gondolta magában.

Csontos Sándor.

mert ezeknek az eseményeknek az éle ő elene van irányosva. De annyival inkább kötelességünk ezt megbeszélni, mert es nagyban érinti a vármegye méltóságát, melynek közönsége szolidaritást vállalt az alispánjával.

Nem más pedig ez a visszatetsző dolog, mint az az igaztalan kiméletlen és méltatlan támadás, (Ugy van! Abcug!) . . . a melyet Vajay István (Abcug! Ki vele! Főispán hosszasan csenget.) . . . az a Vajay István, a ki képviselő, káplán és megyebizottsági tag hangostatott (Sajnos! Szegény kerület!) . . . az országgyűlésen Baranya vármegye alispánja ellen, következőleg a vármegye ellen. (Ki vele!)

Kardos Kálmán főispán: Figyelmeztetek mindenkit, hogy ilyen kitételeket, bár szóló az én meggyőződésemet is osztja, itt meg nem engedhetek,ilyent nyilvánítani e teremben nem szabad!

Benkő Gyula: (folytatja.) . . . Nem akarom ennek a beszédnek, ennek a támadásnak szavait itt ismételni; mert ezzel csak fokoznám azt a fölháborodást, a mely már is eléggé megnyilatkozott ebben a díszes gyülekezetben. Hiss ismerjük mindannyian azt a méltatlan és indokolatlan támadást, melyet Vajay István orsz. képviselő (Abcug! Ki vele! hosszantartó sa.) . . . intézett vármegyénk érdemes és köztisztelt álló alispánja ellen, (Éljen az alispán! Hosszas éljenzés.) . . . akit általános lelkesedéssel és egyhangulag választott meg és a kinek rövid idővel azután elismerést és bizalmat szavazott. (Ugy van! Éljen az alispán!)

Nincsen arra szükség, hogy bővebben megvilágosítsam, hogy azt a nyilvánvalóan méltatlan támadást nem a meggyőződés inspirálhatta, — következőleg a vármegye közönsége megbotránkozással fogadta ezt akkor, midőn első híre érkezett és most is megbotránkozással fordul el annak okozójától. (Hosszas éljenzés. Taps.)

Erkölcsei rugóját nem tudtam föláltalni, csak annyit konstatálhatok, hogy valamint nagy fa árnyékában megteremnek a férgék, úgy a közélet mezején is akadnak egyesek, hála a jó sorsnak, kevesen, kik örömlüket találják a tisztességérzet és erkölcaosság dekadenciájában. (Zugó tapsvihár. Helyeslések.)

A méltóságos főispán ur megnyitó beszédében az elnöki székről magas gondolkodásának fenkölt szavakkal adott kifejezést, melyben a vármegye közvéleményének átható melegét érezzük ki, a melylyel mi teljesen egybeforrva vagyunk.

Én ugyanennek akarok kifejezést adni a vármegye közönsége részéről; miért is indítványozom, hogy mondja ki a vármegye közgyűlése, hogy Vajay István országgyűlési képviselőnek a nemzet színe előtt a belügyminiszteri költségvetés tárgyalása alkalmával elmondott beszédében foglalt támadást visszautasítja és a fölött megbotránkozásának ádméltó kifejezést. (Hosszas éljenzés. Hol van Vajay?! felkiáltások.) Mondja ki egyben a közgyűlés, hogy bizalma, elismerése az alispán iránt meg nem ingatható és teljesen szilárd. (Ugy van! Éljenzés.)

A vihar.

Benkő Gyula mig fogadta egyesek részéről a meleg készszorításokat és gratulációkat, a söld asztal másik végén fölemelkedett helyéről Halvax József, mágocsi plébános és megyebizottsági tag, szólásra jelentkeve.

De még a megszólító mondatot sem volt alkalma kiröppenteni; mert oly iszonyu lárma és tombolás keletkezett, hogy mintegy tíz percig mozdulatlanul kellett vesztegelnie, várakozva, mig a háborgó tenger lecsillapodik.

Herváth Sándor majsei jegyző fekedtre kiabálta torkát, a miben kartársai neki nagyban segédkeztek. Midőn Halvax már vagy öt isben hiába próbált szóhoz jutni, a főispán a közgyűlési teremben még soha sem hallott hosszas csengetést vitt végbe, végre úgy a hogy egy kis csend állott elő, perese csak azért, hogy a vihar még jobban tomboljon.

A főispán kijelentette, hogy kötelessége a bizottságnak itt mindenkit meghallgatni. Annál inkább kéri tehát a kifakadások mellőzését.

Halvax József: Azon jognál fogva... (Menjen ki! Le vele! Éljen az alispán!)

... Előre bocsátom, hogy azon ügy, melyben szólani kívánok, az alispánnak kérdéses ügyében t. i. — ismerve az ő tiszta jellemét, előttem teljesen tisztázott, mert én a magam részéről nem hiszek azon vádak alaposágában. Kérem ennél fogva, engedjék meg nekem azt a jogot, hogy én is elmondhassam a magam véleményét éppen a t. előttem szólott ur után, mert bizonyos tekintetekben eltérő felfogásom van.

Midőn a tek. alispán ur azokat a bizonyos vádakot visszavonatta, de... (Ki vele! Eláll!)... Jogom van hozzá szólani, éppen mint az előttem szólónak!... (Nem hallgatjuk! Nem akarjuk hallani!)... Az alispán ur csak önmagának adott elégtételt. (Abcug! Ki kell dobni!)... Engem meg nem rettent az önk hurrogatása... (Nem hallgatjuk ki vele! Eláll!)... Igenis, ő megelégedett... (Óriási zaj, Lábdobogások.)... ő megelégedett a tiszta, szeplőtelen öntudattal, közbizalmat és elismerést szavastatott meg magának... (Hát muszáj est elmondani!? Abcug! Ácsi!)... Hacsak (Nagy zaj, tombolás, Szóló összefont karokkal szemléli a viharzó és tomboló közgyűlést.)... ha csak szóbeli sértésről lett volna szó, ám akkor még lett volna értelme a visszazippantásnak; azonban ilyen sérelem... (Eláll!)... Bizony nem állok el, ha még úgy dühöngenek is... (Abcug! Éljen az alispán! Üljön le, vagy pedig kitevesszük!)... Kérem, a szabadszólás jogát ne vegyék el tőlem... (Nagy zaj, Eláll! kiáltások.)

Főispán: (Csönget.) Szólónak joga van beszélni; kérem folytatni, azonban szigorúan a tárgynál maradni!

Halvax József: Én csak a magam véleményének adok kifejezést. Ha én az alispán ur helyzetében lettem volna, én bírói ítéletet provokáltam volna. (Eláll! óriási, hosszantartó zaj. Ki kell dobni! felkiáltások.)... Mert az emberek... (Eláll! Ki vele!)... Az a szomorú, kérem, én ugyan a vádakban nem hiszek, de bírói ítéletet kértem volna, és nem elégedtem volna meg a visszazippantással, mely elégtétel soha sem lesz annak a megtámadott alispánnak, ha még százszor is bizalmat szavastat magának. Csak ennyit akartam elmondani.

Az utóbbi két mondatot harsány hangon kiáltozta Mágocs plébánosa a zugó és zajgó tömegbe, mely még jobban morajlott, midőn Zvonicek Alajos vörösmarhi plébános jelentkezett szólásra, előtörve a feketélő sűrű tömegből s a főispán baloldalánál megállapodva, rágyujtott beszédére, mely aztán a zugó vihart csakhamar lecsendesítette.

Hozzájárulok a bizalom nyilvánításához — kezdé Zvonicek beszédét — engedjék meg tehát, hogy teljesen ellentétes állás pontot foglaljak el az előttem szólott t. bizottsági taggal.

Midőn azon támadást olvastam, most már bátran kijelenthetem, hogy már akkor megbotránkoztam rajta, hogy éppen egy oly egyén, a ki a szeretetnek papja... (Ez a helyes beszéd! Halljuk!) tart ilyen gyűlöletből fakadó kirohanást. Dicséretre méltó Jáfet eljárása, a ki apja mezeitelenségét elfedte.

Egy igasi papnak, egy jó hazafinak ilyen és hasonló esetben kötelessége volna még az igasi hibákat is elrejtteni. Mert ha a t. bizottsági tag ur konkrét vádakkal állott volna azonnal elő, akkor minden jóra való, becsületes ember pártját fogta volna.

Részemről egyáltalában nem tartom illoknak gyanúsítani; éppen azért megkérem a t. bizottsági tag urat, hogy jövőben ne kompromittálja önmagát. (Helyes lések.)

Főispán ezután kimondja a határozatot, hogy Baranya megye közönsége a Vajay István által fölhozott vádakot visszautasítja és tántoríthatatlan bizalmát az alispán iránt egyben kijelenti. (Zugó éljenzés.)

Nagy Jenő tiszti főügyész: A törvény úgy rendelkezik, hogy a ki oly sértést követ el a közgyűlés ellen, mint Vajay István bizottsági tag ur a „Cseléd éljen“ kifejezéssel, a tárgyalás a megtorlás iránt azonnal vétessék fogantatva. Ha szavait a bizottsági tag ur azonnal vissza nem vonja, 100 frt büntetést fizet.

Vajay István: Azoknak, a kik... (Vonja vissza! fölkiáltások.) Türelemet kérek. (Óriási zaj. Szóló zsebregdelt kezekkel áll sokáig mereven és mozdulatlanul.)

Főispán: Következik a kitűzött tárgyalás. Vajay bizottsági tag urnak joga van azonban nyilatkozni, vajjon fentartja e közbeszólását, vagy visszavonja...

Vajay István: Tisztelettel kijelentem, hogy senkit sérteni nem akartam... (Nem elég!) Főháborodásomban mondtam, kérem ennél fogva szavaimat nem mondottaknak te kinteni.

Főispán: Csak abban az esetben tekinthetek el a törvény alkalmazásától, ha Vajay képviselő ur beleegyezik abba, hogy rektifikáló szavainak azt a magyarázatot óhajtja adni, hogy kimondott szavait visszavonja.

Vajay István: Szívesen beleegyezem.

Választások.

Következik a tárgysorozatnak az a tétele, mely a lemondott Gerdenich József árvaszéki ülnök helyének betöltése iránt vár intézkedést.

A Szeifritz István, Szily Pongrácz és Német Lipót bizottsági tagokból álló kijelölő bizottság rövid tanácskozás után jelenti, hogy a megüresedett állásra csak egy pályázó jelentkezett Rónaky Kálmán árvaszéki jegyző személyében, a miért is főispán Rónaky Kálmánt egyhangulag megválasztott árvaszéki ülnöknek kijelenti.

Rónaky Kálmán helyébe ennél fogva — szinté egyhangulag — Weidinger Jenő III. aljegyző, ennek helyébe Koharits József IV. aljegyző, végül IV. aljegyzőnek Simon József közigazg. gyakornok megválasztatik.

Ezután gyors tempóban haladtak az egyes tételek lemorzsolásával, s már 12 óra volt, midőn már a 104. tételnél tartottak. Vajay István képviselő akkor távozott a tereméből. „Tiszta a levegő!” kiáltottak többen.

Midőn aztán rákerült a sor Máthé Ödön lemondására, melyet a közgyűlés elfogadott s nevezett nyugdíjazását rendelte el, tudomásul vették amaz alispáni intézkedést, hogy Máthé helyét a jövő közgyűlésig csak helyettesítik, és erre ideiglenesen Reeh Dezső dr. okleveles ügyvédet alkalmazzák, úgy azonban, hogy javadalmazása csak május 1-én veszi kezdetét.

Az ujonnan megválasztottak ezután leteszik a hivatali esküt a közgyűlés színe előtt.

Az állandó választmány javaslatai, hiszen a propozíciókhoz, mentek ezután keresz-

tül, úgy, a mint már annak idején asokról megemlékestünk.

A soproni körlevél.

Egy kisebb kaliberű vita sárta be a hosszúra nyult közgyűlést, mely az ismeretes és hírhedt soproni körlevél dolgában keletkezett.

Halvax József nem tartja elegendőnek az egyszerű tudomásul vételt, hanem a közgyűlés megbotránkozását óhajtja kifejezteni. Ez iránt, ha a többség nem volna kivethető, névszerinti szavazást indítványoz.

Nendtvich nyug. mérnök ezzel elmentében helyeslő tudomásul vételt ajánl.

Morvay Ferenc koncilians beszédben gyönyörű párhuzamot von a sajtó- és szólásszabadság közt. Azért, mert egyes lapok visszaélnék a sajtószabadsággal, még korántsem szükséges a sajtószabadságot konfiskálni. Épp így vagyunk a szólásszabadsággal. Egyszerű tudomásul vételt indítványoz.

Igy is lón elfogadva.

Ezzel a 144 tételből álló tárgysorozat ki lévén merítve, az időközben távozott főispán helyett Szily alispán a gyűlést déli 1 órakor berekesztette.

H i r e k.

Pécs, 1896. április hó 13.

Az okos mentő.

Tegnap estefelé nagy népcsődület volt a gőzfürdő előtt. S ezt a népcsődületet egy szenzációs história idézte elő, a mely szenzációs história címűl adhattuk volna különben a következőket is:

Hohó! — itt valami baj van!

Vagy:

Ribilló a nagyobb fajtából.

Vagy:

„Sajó te, gyere le!”

hanem hát maradjunk csak a legelsőnél. Az történt különben az egészben, hogy egy bizonyos szőrű házőrző eb a gőzfürdő tetőzetére tévedt, s a visszamenő utat sehogysem tudta megtalálni. Veszélyes helyzetében ott vonított szegény kutya a háztetőn. Az arra menők megálltak s élénk gesztusokkal mutogattak fölfelé: „hohó, ott valami baj van!”

Nemsokára egész tömeg jött össze s így támadt a ribillió a nagyobb fajtából s nemsokára az éles tompa hangok egész özöne invitálta a magasra jutott négy lábú állatot, hogy: „Sajó te! gyere le!”

Jött volna biz az, de nem tudott.

A néző publikum között levő hajósok mentő övet dobtak fel neki, a kéményseprők létrát támasztottak a falhoz, egy volt tűzoltó pedig ponyvát akart kifeszíttetni a fal alatt, hogy a kutya, ha esze van, leugrik arra.

De mindez nem használt, a szegény Sajó nem értette az emberek szándékát, míg végül egy napszámos, kiról azt mondta a publikum, hogy bolond, szépen felment a tetőre s az ülésben lehozta a kutyát.

De aztán büszkén le is nézte ám a sokadalmat; a kinek ez az egyszerű mentési mód éppenséggel nem jutott az eszébe!

Napirend 1896. április 14-én.

Naptár. kedd, április 14. — Róm. kath.: Tibor. — Prot.: Tibor. — Görög-kel. (április 2.) Titusz. — Zsidó: Nisan — Ijar 1. Nap két óra 16 perckor — nyugszik 6 óra 46 perckor. — Hold két óra 58 perckor délután, — nyugszik 9 óra 10 perckor este.

Időjárás: hőmérősklet 7 Cels. fok meleg, légnymás 749. Kikötés: a központi meteorológiai intézet jelzése szerint hőüljedés helyenkint csadadék, szeles idő várható.

Közigazgatási bizottsági ülés a vármegyénél d. e. 10 órakor.

Sorozás kezdete a baranyavári járásban.

— **(A millennium a bíróságoknál.)** A magyar állam ezeréves fennállásának emlékére az év folyamán tartandó ünnepélyek alkalmából egy ma érkezett miniszeri leirat valamennyi törvényszék, járásbíróság és kir. ügyészség részére f. évi május hó 10. és június hó 8. ik napját ünnepnapoknak nyilvánítja, hogy a magyar történelemben kimágasló nemzeti ünnepélyeken a bírói és ügyészi kar, valamint az öszes hivatalnokok, a május 10-én tartandó országos hálaadó isteni tiszteleten részt vehessenek. Ezen az isteni tiszteleten, valamint a június 8-án az állam ezredéves fennállásának tulajdonképeni ünneplése napján, mint a király koronázása évfordulóján előre láthatólag a bíróságok és ügyészségek székhelyein isteni tisztelet fog szintén tartatni, ezen is a bíróságok és ügyészségek tagjai az illető főnökök személyes vezetése alatt testületileg jelennek meg. Utasítja ezen leiratban továbbá a miniszterium a bíróságokat, hogy említett napokon tárgyalások egyáltalában ne tartassanak és perbeli, valamint vizsgálati cselekmények, mennyiben a törvénykezési szabályok megengedik, ne foganatosítsanak. A miniszeri rendelet utasítja a bíróságokat, hogy az iktató, pénztári és a jegyzői hivatalok, ugy tartandók nyitva június 8-án is mint más köznapokon. Végül a nemzeti lobogónak a bíróságok és ügyészségeknek hivatalos helyiségein való kifüggesztését rendeli el.

— **(Országos népgyűlés.)** A Budapesten f. hó 26-án (vasárnap) megtartandó országos népgyűlés szervező bizottsága most bocsájtotta ki felhívását a népgyűlésen való megjelenésre. Az országos népgyűlés az önálló vámterület és a magyar nemzeti bank, Magyarország gazdasági függetlensége mellett száll sikkra s tiltakozik az országnak Ausztriától függő gyarmati helyzete és újabb megterhelése ellen. A felhívást Kossuth Ferenc, Ugron Gábor, Zichy Jenő gróf orsz. képviselők irták alá.

— **(Fényes esküvő.)** Tegnapi (vasárnap) reggel 7 órakor tartotta Ödönfi Miksa dr. fővárosi ügyvéd egybekelését Schwarz Friderika k. a-nyal, Schwarz Frigyes dr. kórházi főorvos leányával az anyakönyvvezetői hivatalban. A fényes esküvőn tanukul Paunz Lipót dr. orvos és Krausz Béni nagykereskedő szerepeltek s az esketési aktust maga Majorossy Imre főjegyző teljesítette diszmagyarban, dacára gyengélkedésének, a mi miatt most is a szobát kénytelen őrizni. Az új pár az izr. imaházba ment, hol házasságukat megáldatták s innen egyenesen a vasuti indóházhoz hajtottak s még a legközelebbi vonattal Budapestre utaztak.

— **(Pécs város banderiumi zászlója)** számára a pécsi jótékony nőegylet ajándékozott gyönyörű kék-sárga színű nehéz selyem szalagot, melyen gyöngéd kezek most javában dolgoznak és ékes arany betűkkel reá himezik: „A haza ezer éves fennállásának emlékére — a pécsi jótékony nőegylet. 1896.“ A zászló mely 1746-ból származik, tudvalevőleg vörös brokát selyem és a pécsi polgári lovas-gárda zászlója volt, melyet most a diszmenetben újra be fognak mutatni, rajta a nőegylet szalagjával.

— **(Betegsegélypénztári forgalom.)** A pécsi cipész- és csizmadia-betegsegélyző pénztárnak a múlt évről szóló vagyoni kimutatása és szárszámadása szerint a pénztár vagyona a múlt évben 640 frt 73 kr. volt, melylyel szemben 376 frt 52 kr. teher áll: a múlt évi bevétel tagok részéről 626 frt 85 kr., munkaadók részéről 404 frt 99 kr., önkéntes tagok után 271 frt 44 kr. s egyéb bevételekkel összesen 1555 frt 90 kr. volt s

ezzel szemben kiadás 1318 frt 71 kr. merült fel. A tagsági forgalom egész évben 3091 volt, évi átlagban pedig 238; tagok létszáma 228, a mennyiben az egész év folyamán belépett 257 tag, kilépett 291 s meghalt 3 tag. Tápdíjban vagy kórházi ellátásban részesült az egész év folyamán 21 beteg, 28 megbetegedési esetben 97 napon keresztül s tápdíjat 311 napon keresztül élveztek a beteg tagok. A pécsi irgalmasrend betegápoló intézetében 22 beteg egyleti tag ápoltatott 24 esetben; végül ingyen orvosi segélyben és gyógyszerekben részesültek a tagok 122 esetben, családtagjaik pedig 36 esetben, köztük 11 férfi és 25 nő.

— **(Ujházy Ede mint „Diszpéntekes.”)** Tegnapi este a „Cigány“ első felvonása után egy feketebe öltözött kis csapat vonul végig az öltözőkhöz vezető folyosón. A szinpadról az öltözőkbe siető művészek kíváncsian követik a fekete urakat, kik Ujházy Ede ajtaja előtt megállanak. Még egy simitás a frakkon, egy elmaradhatatlan kőhécseles az ünnepi szónok részéről és ott áll a küldöttség a nagy művész előtt. Strausz Béla, a „Péntekesek“ elnöke szép beszéddel üdvözli Ujházyt, mint a „Péntekesek“ asztaltársaságának első disztagját, átnyujtván neki a csinos kiállítású dekretumot. Ujházy meghatva köszönte meg a kitüntetést és biztosította a küldöttséget, hogy mint „Diszpéntekes“ igyekezni fog a jótékony asztaltársaság céljait egész erejével előmozdítani. Az ügyelő csengettyűje a második felvonást jelzi, Ujházy miután kezét szorított a küldöttség tagjaival, hangos éljenzés közben távozott a szinpadra.

— **(Siremlék Jankó Jánosnak.)** Arra a férfura, aki páratlan humorisztikus rajzaival negyven éven át derítette föl a nemzetet: a legmagyarabb festő-művészre ráborult a sir éjszakája. A „Borsszem Jankó“ s élclaptársai („Bolond Istók“ és „Üstökös“), melyeket hosszú éveken át gazdagított s ékesített az ő mesteri tollának munkáival. bizalommal fordulnak mindazokhoz, akiket nagy művészetével és aranyos humorával annyiszor megvigasztalt: járuljanak hozzá, hogy sirja fölött méltó emlék hirdesse nevét. Hálával fogadtatik a legcsekélyebb adakozás is, mely a Budapest Belvárosi Takarékpénztár igazgatóságához (Koronaherceg utca) küldendő. Az egyes kimutatások a „Borsszem Jankó“-ban jelennek meg.

— **(Beütött, mint a pótvásár.)** A mai pótvásárra ugyancsak rossz idő van. Ez a vásár nem is nevezhető vásárnak, alig van az állatvásáron valami felhajtás, kereslet meg egyáltalában semmi sincs. A vásár különben jóformán három pecsenyesütőből áll, de ezek közül már a délelőtt folyamán megszőktetett egyet sátorával együtt a rossz idő. Ha ezután valaminek rossz sikerét akarjuk illusztrálni, csak ennyit szükséges mondanunk: „Beütött, mint a pótvásár“, ennyiből is eleget lehet érteni.

— **(Uj miniszeri titkár.)** A király Unkelhäuser Károly dr., dolnimeholjáci járási főnököt a horvát-szlavon-dalmát országos kormányhoz miniszeri titkárrá nevezte ki.

— **(Miklósból Mikleus.)** A magy. kir. államvasutak igazgatóságának értesítése szerint a szent lőrinc slatina-nasici h. é. vasutbaranya sellye-nasici vonalrészén fekvő Miklós állomás neve a kereskedelemügyi m. kir. miniszeri rendeletéből „Mikleus“-ra változtatott. Hogy ennek a rejtélyes névváltoztatásnak mi az értelme, azt a hivatalos kommuniké nem árulja el.

— **(Névmagyarosítás.)** Altstadter Issák, szigetvári illetőségű ugyanottani lakos, vezetéknevét „Váradi“-ra magyarosította.

— **(Nagybajom sérelme.)** Nagybajom somogyvármegyei községből tegnapelőtt egy nagy küldöttség tisztelt Szahy Imre országgyűlési képviselő vezetés alatt a belügyminiszternél. A nagybajomiak nagyon meg vannak akadva a jegyzőjükkel, a ki az egész községnek ellentéte. Feltérteleket is követelt el, a miért följelentették a fölöttes hatósága 200 forint pénsbüntetésre itéke. A jegyző azóta valósággal üldözötte vette azokat, a kik őt följelentették, úgy, hogy a községben tarthatatlan lesz a helyset. Ettől a jegyzőtől eszeretnének megszabadulni a nagybajomiak, a kik tegnapelőtt előadták a miniszternek nagy bajukat. A miniszer megígérte, hogy felkéri és átnézi az iratokat és mindent el fog követni, hogy ha van sérelem, az orvosoltassék. A miniszer a kihallgatás után barátságosan elbeszélgetett a nagy küldöttség tagjaival.

— **(Gyógyszertárendedély.)** Mint értesülünk, Persay Elek, az Erreth-féle gyógyszertárnak évek hosszú során át volt vezetője, engedélyt nyert a belügyminisztertől szülővárosában, Cegléden, egy harmadik gyógyszertár felállítására. Így tehát Persay legközelebb eltávozik közülünk s hogy általános lekötözés modorával Cegléden is olyan közkedveltségre fog szert tenni, mint nálunk; s hogy gazdag tapasztalatai folytán csakhamar virágzóvá fogja tenni új gyógyszertárát: azt bizton remélhetjük.

— **(A közigazgatás elárvulása.)** Sajnosan tapasztalható jelenség, hogy a közigazgatási pályára mily kevesen vállalkoznak magasabb képzettséggel bíró ifjaink közül, úgy hogy a legtöbb megyében a közigazgatási gyakornoki állások be sem tölthetők arra való fiatal emberekkel. A régiak helyébe lépni hivatott új nemzedék hiányához járul aztán az a másik szomorú jelenség, hogy a tényleg működő közigazgatási erők java része, mihelyt erre csak alkalmat nyílik, siet est a pályát odahagyni s tevékenységének más hatáskört biztosítani. Erre az elmékedésre Máthé Ödön volt főbíró és legutóbb árvaszéki ülnök távozása szolgáltatott ismét alkalmat, kinek főbírói minőségben való nyugdíjazását — saját kérelmére — a mai megyegyűlés elhatározta. Máthé távozása által ismét oly erőt veszített vármegyénk tisztikara, kit előkelő képzettsége, a közigazgatás minden ágában való kiváló jártassága, a szükséges erélylyel párosult hozzáférhetlen becsületessége egyaránt kitűnő tisztviselőnek minősített, s ki mint kultisztviselő s mint a nagyfontosságú árvaszék tagja egyaránt megfelelt a hozzá fűzött várakozásoknak. A mily érzékeny veszteséget szenved e kitűnő erő elvesztésével a megyei tisztikar, ép oly mértékben gratulálhatunk az első magyar általános biztosító társaságnak, a mely — mint már megirtuk — Máthé főfelügyelői minőségben fogja alkalmazni, mert az új főfelügyelő ugy széleskörű, előkelő összeköttetései révén, mint kipróbált ügybuzgalmával bizonyára hathatósan fogja előmozdítani ennek a legjobb hírű intézetnek áldásos működését.

— **(A pécsi körirat.)** A pécsi izraelita hitközségnek a vegyes, illetve zsidó és keresztény házasságok megáldásáról szóló ismeretes köriratára mostanában nem a legjobb idő jár. Legujabban három hitközség foglalkozott vele, úgy mint az óbudai, sop-

roni és brassói s mind a három helyen egyszerűen napirendre tértek felette. Az óbudai hitközség kimondta, hogy nem tartja magát illetékes fórumnak ily fontos ügyben határozni; a soproniak Pollák Miksa hosszúsólása után hasonló értelemben nyilatkoztak. végül a brassói hitközségnek sem tetszett ez a — szerintük — a vegyesházasságok megáldását „foraszirozó“ körirat.

— **(Női párba.)** Tegnap este nyolc óra után a kaposvári-utcán nagy kiabálás csapódott bele a suhogó esőbe. Persze, a lakóknak nem igen volt kedvük, hogy kimenjenek az esőben az utcára s megnézzék, mi az? Így hát csak egy-két hazafelé siető ember előtt folyt le egy párba, melynek a szereplője két munkásleány volt. Állítólag a párba oka nem az, a mi a modern novellákban, hogy „keresd a férfit“, hanem az, hogy „kérj a kapukulcsot.“ Mert a két leány a lakásuk kapukulcsa miatt vészelt össze. Ugyanis az egyik elment hazulról még délután és elvitte magával a kapukulcsot, hogy ha este későn jön haza, be tudjon menni. A másik otthon maradt, mert vendéget várt; de a vendég csak későn jött meg s a kaput a házigazda régen bezárta már s aludt, mint a bunda. Mit volt mit tenni, a vendéghez a leány a kapu tetején ugrott ki s így kért tőle bocsánatot, hogy nem ereszheti be. A vendég mikép vigasztalódott meg, az nem tartozik a dologra; elég az hozzá, hogy a leány egészen összeázva várta, leste az utcán, hogy mikor jön a lakótársa. És a mikor jött, rátámadt s az öklével akart elégtételt venni rajta. De ez sem hagyta magát s így keletkezett a párba, melynek hevében a megtámadott leány a kapukulcsot oda akarta társnője fejéhez vágni. De célt tévesztett s a kulcs eltűnt a sötét estben s valahol az utca közepén a sárban feneklett meg. Ezen aztán a két leány annyira megrémült, hogy egyszerre abbahagyták a verekedést és közösen keresték a kapukulcsot, nehogy kint kelljen tölteniök az egész éjszakát az esőben. Így végződött a kaposvári-utcán a legújabb női párba.

— **(Verekedő napszámások.)** Szombaton este egy kilenc óra tájban hatalmas verekedést rögtönzött két részeg napszámás ember a pálya utcán. Csobáné Mihály és Briskó Lipót az illetők a kik egy kocsmából kijövet összetűztek egymással és szóról-szóra annyira megdühösödtek, hogy végül zulukafferek módjára, szinte üvöltve rohantak egymásra s csak azt keresték, hogy egyik a másiknak a fején hol találhatja meg leghamarább a legkönnyebben beszakasztható részt. Ebben a nemes törekvésükben azonban megakadályozta őket a rendőrorjárat, mely éppen akkor ért a helyszínre, mikor a párosviaskodás a legmérgeesebb volt. A két verekedő napszámás természetesen bekerült a kóterba, honnan ügyük át lesz téve a bírósághoz.

— **(Egy volt pécsi színész sikere.)** Balla Kálmán, a pécsi színház volt jeles bonvivant színésze a napokban lépett fel először Aradon, a hová elszereződött a fővő saisonra. Az Ibolyafalóban játszott pompásan és egyszerre meghódította a közönséget. Az aradi lapok elismeréssel szólnak a tehergéről.

— **(Elveszett ékszer.)** Tegnap este egy ezüstbe foglalt briliáns kövű fülbevaló a színház környékén elveszett. A becsületes megtaláló kéri átadni az értékes tárgyat a rendőrségnél.

— **(Még egy pécsi kiállító.)** Hoszu István, a helybeli papnevelő intézet kapusa, valóságos ezermester. Tenger sok üres idejét furásra, faragásra használja föl. Legutóbb két gyönyörű művű citerát állított elő puztán keze munkájával, diófából és elefantcsont, valamint gyöngyház

mosaikkal, mely tetszetős alakja mellett már csak azzal is magára vonja a figyelmet, hogy erősebb és áthatóbb hangja van, mint a többi gyári csiteráknak. Ez a két darab citera, mely hosszúnak hat havi munkájába került, holnap fog utnak indítani az ezred éves kiállítására.

— **(Fütyülve ment a halálba.)** Spöer György, szabómester, tegnap délben a Szőlő utca 18. szám alatti házban levő lakására hazafelé tartott. Utközben betért egy boltba s ott vett magának egy kiló kenyeret. A boltossal még a legjobb kedvvel beszélgetett s a mint kilépett az ajtón, egy nótába kezdett és fütyülve folytatta az utját hazafelé. Alig tett azonban pár lépést, egyszerre megtántorodott, hanyatt esett s mire az utcán járókelők segítségére siettek, már halott volt. Mint a rendőrorvosi vizsgálat megállapította, szívszélhűdés okozta hirtelen halálát.

— **(Verekedő házastársak.)** A tegnapi vasárnapi ünnep nagyobb dicsőségére tegnap délután Szántó József piaci napszámás és a felesége csinos kis verekedést rögtönztek a Majláth-téren. A verekedés oka az volt, hogy az asszony utána ment az urának a pálinkásboltba és ott mindennek elmondta, csak jónak nem. A verekedő házastársakat a sarki rendőr bekísérte a rendőrséghez. — Ma délelőtt 9 óra tájban pedig a petrezselyem-utca egyik házában játszódott le egy kis családi tragédia. Innen csak a férj került be a kóterba, a nő pedig ágyba fektült, mert a brutális férj véresre verte

— **(Haza Mária-Nosztrából.)** Molnár Erzsé pécsi parasztasszonyt évekkel ezelőtt három évi fegyházra ítélte többrendbeli lopás miatt a pécsi kir. törvényszék. Szaz ítélet mikor jogerőssé vált, elvitték Molnár Erzsét az ügyészség fogházából Mária-Nosztrára, a bűnös asszonyok fegházába, a hol a rá mért büntetést ki is töltötte. A haja megszükkült, arca ráncos és sárgás lett, alakja meggyörnyedt ez idő alatt az asszonymnak, a ki életéből éppen azt az időt töltötte Mária-Nosztrán, mely az asszonyt elválasztja a „vén asszony“tól. Ma már öreg asszony bizony a szegény Molnár Erzsé, a ki a mult héten szabadult ki a fegyházból; s mi lehetne öröme már ebben az életben? Hát nem tud mit tenni, miben örömet lelni s ezért mostanában mindennapos a hallgatóság közt a törvényszék végtárgyalási termében, abban a teremben, hol ő rá a három évi fegyházat kimondták ezelőtt régen.

— **(Életunt szerelmes.)** Nem éppen mai leányzó már Potocki Lina, a ki valahonnan a felvidékről került Pécsre s itt mint szolgáló keresi a kenyerét. Vagy harmincöt tavasz repült el a feje felett, hanem azért még mindig szeretne szeretni. Ki is választott magának — állítólag még a farsangi álarcosbálok alkalmával, hol mindig fekete dominóban jelent meg — egy jótermetű hadfit s arra pazarolta szerelmes szívének minden bőkezűségét. A hadfi azonban nem sokáig volt hű hozzá s ezen a legújabb csalódáson annyira ekeeredett a leányszszony, hogy szombaton este meg akarta magát gyufaoldattal mérgezni. Szándékát azonban a gazdaasszonya idejekorán észre vette s a mérgezésből nem lett semmi. A minnek ma már legjobban örül maga az életunt szerelmes, mert a tegnapi vasárnapi kimenőjén ismét talált magának egy újabb imádót, a ki nem baka ugyan, de hübb is lesz, mint az

— **(Lopás a Pécsi Takarékpénztárban.)** Bárhogy fáj is szenzációra éhes riporter szívének, mégis ki kell jelentenünk, hogy ez a lopást csak afele — esernyőlopás volt. Ma délelőtt ugyanis egy ur bement a takarékpénztárba s mig ott dolgát végezte, az esernyőt leállította az ajtó mellé. Mikor aztán elmentelekor kereste,

nem volt található sehol; vagy az is meglehet, hogy feledékenységből vitte el, mert kint esett az eső s ő a saját esernyőjét otthon feledte. Akárhogy áll is a dolog a rendőrség keresi az — ellopott esernyőt.

— **(A Hazai általános biztosító részvény társaság)** mely Kosuth Ferenc elnöklété alatt áll, a közeledő biztosítási időnyre való tekintettel a jégáztatban uttörő ujitásokkal lép a közönség elé, a mennyiben még eddig nem létezett biztosítási módokat fog behozni. A gazdák ugyanis jégbiztosításaik feladásával egyidejűleg a kazalokat is biztosíthatják tűz ellen, s ez által a jég és tűzbiztosítást együtt természetesen olcsóbban és igen kedvező feltételek mellett köthetik. A Hazai általános biztosító részvény társaság eddigi működésével is bebizonyította, hogy kiválóan szolid elvekkel dolgozik s ezek garanciát képesnek arra nézve, hogy e hazai intézet tisztele oly szép mértékben fog fejlődni és emelkedni, amint az megindult.

— **(Iker a sorozó bizottság előtt.)** Midőn kedden Mohács hadköteles ifjait vizsgálták, vajjon „tauglich“-ok e vagy sem, a többi között két sokac iker testvér is a sorozó bizottság elé került, névszerint Szajcsán József és Marián, Szajcsán Péter és neje szül. Czita Magdolna fiai, kiknek mind a kettőjére rámondotta a sorozó bizottság, hogy „tauglich ohne Gebrechen.“ Megjelent a besorozott iker édes atyja és a bizottság előtt azt a kérelmet terjesztette elő, hogy két fiát egy ezredbe osszák be. A bizottság e kérelmét jegyzékbe vette.

— **(Millenniumi szivarok.)** Régen szükségét érzi már a közönség az olcsóbb fajta jó szivaroknak. A rossz Wekerle és a nagy brittanika sehogysem tudják megnyerni a szivarozók tetszését, a kiknek nagy részénél csak trabukónál kezdődik a szivar. Ezen a bajon május elsejétől kezdve valószínűleg segítve lesz. D. betűs Operas néven új szivarok jönnek forgalomba, melyeknek az ára 6 krajcár lesz. Az említett általános forgalmu szivaron kívül Operas Especial néven különleges új szivart is kapunk május 1-től, melyből 4 darab 42 krajcár.

— **(Ló kivitel Olaszországba.)** Nagy-Atádról írják a következőket: A nehezebb fajta kitűnő igás lovakat az olaszok mindinkább keresik. A mult hónapban Somogy vármegyéből több mint 200 darab lovat szállítottak ki Olaszországba, még pedig olyan áron, a minőt azon a vidéken ritkán fizettek. Egy-egy lóért 400—500, illetve páronként 800—900 frtot fizettek. Már febr. hónapban is a Dunántulról, főképp pedig Somogy- és Zala vármegyéből mintegy 600 drb. nehéz igás és háts lovat szállítottak el az olaszok.

— **(Első áldozás.)** A helybeli népiskolák IV. osztályának növendékei tegnap (vasárnap) részeseültek az első áldozásban a belvárosi plébánia-templomban. A növendékeket Kozáry Gyula hitoktató készítette elő, az első áldozásra, s tanítványai közül, az áldozás végeztével, egy küldöttség tiszteltgette nála s remek élővirágcsokrot nyújtottak át neki, egyrészt első áldozásuk emlékére, másrészt pedig, hogy a szeretett hitoktatót névnapja alkalmából üdvözljék. Ez a kedves meglepetés legjobban bizonyítja azt a gyermeki hálát és szeretetet melylyel tanítványai Kozáry Gyula iránt viseltetnek.

— **(Rakoncátlan kocsisok.)** A napokban Szulimán Ferenc, Csepke Gábor szegzárdi állatorvos kocsisa, felhasználván gazdája távollétét, ellopta a présházkulcsokat és három kocsis társával, Kutasi Józseffel, Pere Ferencel és Szulimán Antallal kiment a présházba és ott a gazda legjobb borából

alaposan lerészegedtek. Még világos volt, midőn kurjongatva hasa indultak a városba érve, mindenkit inzultáltak, köztük Szakáll Sándor szegvárdi takácslegénynek, ki nem tért ki utjából, neki estek és késsel támadták meg. Csak vastag téli kabátja mentette meg a lessurástól, mert a felbőszült suhancok dőfősei nem hatoltak a husba, csupán a 23 frtos kabátot lyukasították össze.

Vidéki hátralékosainkat tisztelettel kérjük, sziveskedjenek hátralékaikat mielőbb beküldeni.

Művészet, irodalom.

○ **Böles Náthán.** Ujházi Ede a székesfővárosi nemzeti színház országos nevű művésze, mint vendég szombaton lépett föl másodszor. Ez este Lessing G. E. kitűnő német költő: „Nathan der Weise“ címen 1779-ben írt és Zichy Antal által „Böles Náthán“ címmel magyarra fordított iránydarabja került színre. E műben a halhatatlan nevű szerző hatalmas szavakkal mondja ugyanast, amit már ezt megelőzőleg röpirtaiban hirdetett: hogy a vallásnak hivatása nem eltávolítani az embereket, hanem ellenkezőleg, azokat közelebb hozni egymáshoz, hogy a felekezetek egyike sem arrogálhatja magának a felsőbbiséget; és ezt oly meggyőzőleg, oly élesen és mégis oly szép alakban írta meg a szerző, hogy drámairói pályáját szebben be sem fejezhette volna. Vendégünk a címszerepben a gazdag zsidót ismert művészetével a lehető legjobb alakításban játszotta. A többi szereplők közül az összeladás sikeréhez legjobban hozzájárultak: Bihari Ákos, aki az ifju templárius szerepét nagyon értelmesen szavalta; Angyal Ilka, aki Náthán fogadott leányát, Rechát és Baghi Gyula, aki Al Hafi dervist személyesítette. A nagy számú közönség sok tapsából Ujházin kívül Biharinak jutott ki legtöbb.

○ „A cigány.“ Vasárnap este szép számú és legkevésbé vasárnapi publikum élvezte végig Szigligetinek egyik legremekesebb alkotását, „A cigányt.“ A főszerep Ujházi kezében, ez időszerűt a leghivatottabb interpretáló kezében volt és a közönség egyaránt gyönyörködött a művészi tökélyvel megjászott, tőrül metszett alakításban, valamint azokban a régi szép népdalokban, melyekben Kiss Pieta, Kézdi Juliska, sőt Angyal Ilka is valóban elragadták a közönséget, egyetemben a karral, mely teljesen korrektül énekelte. Ugyanez nem mondható azonban az új zenekarról, a mely, úgy látszik, még nincs jól összetanulva. Jól megállotta még ezeken kívül helyét Bihari, aki Peti szerepét nagyszerűen eltalálta, kellő hanggal, érzellemmel adta elő mondókáját, csupán merev testtartása nem illett sehogy bele a népszínműbe. Boross-nak sokat kacagott a karzat és a második felvonás csattanós jelenetét szerette volna megismételteni. Hanem Baghi, Perényi játékaról nem sok jót mondhatunk, mert biz az legkevésbé illett bele, már csak színtelenségénél fogva is, a különben sikerült összjáték keretébe.

○ **Jókai Mór a millenniumról.** Jókai Mórnak a „Magyar Millennium“ számára írt szép szavú cikkét közli az Ország-Világ legutóbbi (15.) száma. Képei közül megemlítendő Marcel Prévost, gr. Zichy Géza arcképe, eredeti rajzai a föld alatti

villamos vasutról, a kiállítás. Ó, Buda terü letéről stb. Előfizetése negyedévre 2 frt; mutatónyomát kívánatra ingyen küld a kiadóhivatal (Budapest V. Hold-u. 7. sz.)

○ **Filléres füzetkék.** A „Göncy-egylet“ Filléres füzetkői az előirányzott három sorozatban megindultak és eddig összesen 16 füzetben jelentek meg. A Filléres Füzetkék ára bérmentes küldéssel átlag ivenként: 7 fillér, 5 fillér és 10 fillér. Az iskoláknak f. évi május 9-én és folytatólag ez évben még több alkalommal megtartandó eszedévi ünnepeire kiválóan megfelelő füzet milleniumi emlék címmel díszes kötésben jelenik meg. Az egyik „Millenniumi Emlék“ az „Eszredévi kiállítás ismertetése“, melyet Vásár helyi József debreceni tanító az ország. kiáll. igazgatóságtól nyert hiteles adatok alapján szerkesztett. A másik „Millenniumi Emlék“ művecske a „Millenniumi Szavalókönyv“, melyet dr. Varga Bálint, debreceni ev. ref. főgimnáziumi tanár állított össze, költőink legnagyobb részének az ezer éves nemzeti fejlődésre vonatkozó és szaválásra kiválóan alkalmas költeményeiből. Megrendelhetők Debrecenben a „Göncy-egylet“ központi bizottságánál.

Országgyűlés.

A képviselőház ülése április hó 13-án. (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) Napirend előtt felszólal Ugron Gábor és kérte, hogy a kvótabizottságok határozatait közöljék a képviselőkkel. Szilágyi Dezső házelnök Ugron e felszólalására azzal válaszolt, hogy a kvótabizottság határozatait a tárgyalások végén teszik nyilvánossá, a napirenden levő földmívelési budget keretében Ugron Gábor szólalt fel újból, első szónokként Beszédében különösen kifogásolta, hogy a naszódvidéki erdők kihasználási jogát nyilvános árverés mellőzésével eladták valami Hirschler nevű vállalkozónak.

Bornemissza és Szalay Imre felszólalása után Darányi Ignác földmívelési miniszter válaszolt Ugron Gábornak s kifejtette, hogy a naszódvidéki erdőket bérbe vették pénzintézetek is, de kihasználni nem tudták; később az állam vette kezébe azokat, majd elődje Hirschlernek adta át. Mikor ő a miniszteri széket elfoglalta, akkor már Hirschler 200,000 forinttal tartozott, s ezért beleegyezett, hogy a bérlet új társaságra ruháztassék át, mely hatszázezer forint tőkével alakult meg. Ugron Gábor köszöni, hogy az állam átvette a bérletet, de elítéli, hogy 1300 hold erdőt, melyhez két milliónál több tőke kell, csekély tőkével rendelkező társaságnak kiadták árlejtés nélkül. S mindezek ért kéri az iratoknak a Ház elé terjesztését.

Darányi Ignác miniszter kijelenté, hogy az iratok rendelkezésre állanak; a a lótenyésztés tételénél Ugron Gábor konstatalja a fogarasi ménés hanyatlását, a miért Erdélyben valami új, alkalmasabb helyen félvérménteletet kell felállítani. A kitűnő erdélyi lovakat, új csak szemnek szép lovak keresztezésével tönkreteszik. Lovaknak nevezett szörnyetegek lesznek a keresztezésből. Ezt meg kell akadályozni s az erdélyi fajlova szaporítása céljából új ménteletet szervezni.

Hozzászóltak a tételhez Ivánka Imre, Lits Gyula, Károlyi Sándor és Tisza István, kik után Horváth Gyula beszélt. Pártolja Ugron indítványát; a fogarasi ménés feloszlatható, de előbb új ménés létesítendő és a lótenyésztés successive emelendő.

Darányi Ignác válaszában kijelenti, hogy a fogarasi méntelet viszonyait tanulmányozni fogja és e célból oda le is utazik. Addig nem nyilatkozhatik, de kijelenti, hogy igenis szándéka van félvérménelet felállítani

s ebbe a fogarasi ménésből a jó fajokat átvenni.

Több apróbb tétel letárgyalása után a költségvetés tárgyalásának folytatását a Ház holnapra halasztotta.

TÁVIRATOK.

— **Széchenyi István lovasképe.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) Széchenyi István grófnak Pállik Béla által festett lovasképét, melyet Zichy Jenő gr. ajándékozott a nemzeti kaszinónak, már beillesztették a kaszinó lépcsőházának a bejáratnál szemközti falába. A képet tegnap (vasárnap) este 6 órakor leplezték le és utána Zichy Jenő tiszteletere lakoma volt a kaszinóban, melyre meghívták Pállik Bélát is.

— **Apponyi indítványa.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) Az országos képviselőválasztások fölötti bíráskodásról szóló törvényjavaslat tárgyalására kiküldött országos bizottság f. hó 15-én (szardán) délután 5 órakor a képviselőház szokott helyiségében ülést tart. Az ülés tárgya lesz: Apponyi Albert gróf indítványa „Az országgyűlési képviselőválasztások fölötti bíráskodásról“ szóló törvényjavaslat kiegészítése dolgában.

— **Trikupisz halála.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) Trikupisz, volt görög miniszterelnök, Cannesban meghalt. Halála mély gyászba borította egész Görögországot. A lapok kivétel nélkül, még azok is, melyek életében a leghevesebben támadták, teljes igazságot szolgáltatnak nagy államférfiúi érdemeinek és méltányolják Görögország körül szerzett érdemeit. Parlamenti körökben általános az óhaj, hogy temetése az állam költségén, az elhunyt nagy nevéhez méltó fényvel történjék. A kormány ez iránt ma határoz. A király táviratilag fejezte ki részvétét az elhunyt nővérének.

— **A bolgár összeesküvés megkegyelmezése.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) Benderev és Grujev százados megkegyelmezésének ügyét a kormány az ősszel összeülő szobrauje elé terjeszti. A kormány Sándor fejedelem előtt két tisztnak megkegyelmezését fogja javasolni.

— **Pestmegye közgyűléséből.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) Pestmegye mai közgyűlésén megjelent Kosuth Ferenc is, mint ujonnan választott megyebizottsági tag, a kit lelkes órációban részesítettek. A közgyűlésen Győr város átiratát az önálló vánterület mellett egyhangulag elfogadták, míg Sopron városának ismeretes átiratát, a klotur behozatala iránt, megbotránkozva utasították vissza.

— **Meggyilkolt portás.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) Az Ir-galmasrend budai Zsigmond-kórházának portását ma meggyilkolva találták. Fején több óriási seb tátongott, a mi baltaütésektől származik. A gyilkosság elkövetésével Bakonyi nevezetű szolgát gyanúsítanak.

Schönwald Imre

vizsgázott órás, ékszerész és látszerész

Pécsett,

Király (fő) utca, Hattyu épületben.

Sétabotok valódi ezüst
E. Fogantyúval 5 frt

Eccasé bérletnek valódi ezüst ékít-
mény és monogrammal 6 frt

Jegyzéke azon tárgyaknak melyek állandóan raktáromon vannak :]

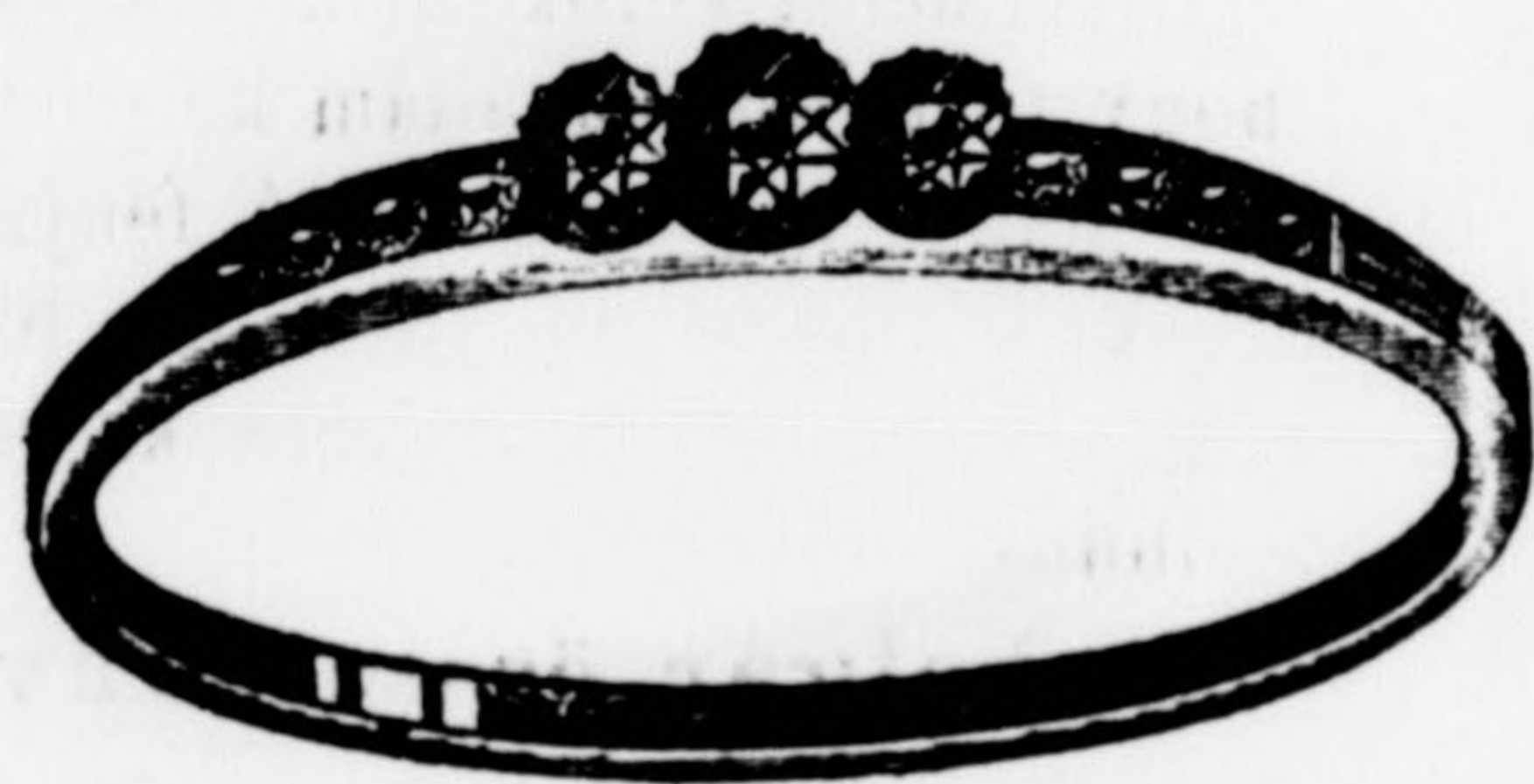
Valódi ezüst evőkészletek 6—12 és 24 személyre 50, 120, 160, 300, 400, 480, 800 frtig.

Valódi gyémánt, brillánt és más ékkövekkel dolgozott ékszerek a leg-
ujabb és legszebb kivitelben minden árakban 25 frttól 3000 frtig.

Valódi ezüst állványok, kenyérkosarak, czukortartók, gyertyatartók, tál-
czák, serlegek stb. 20 frttól 500 frtig.

Legnagyobb raktár a legjobb valódi ezüst és arany angol és svajczi zseb-
órákból eredeti gyári árak szerint.

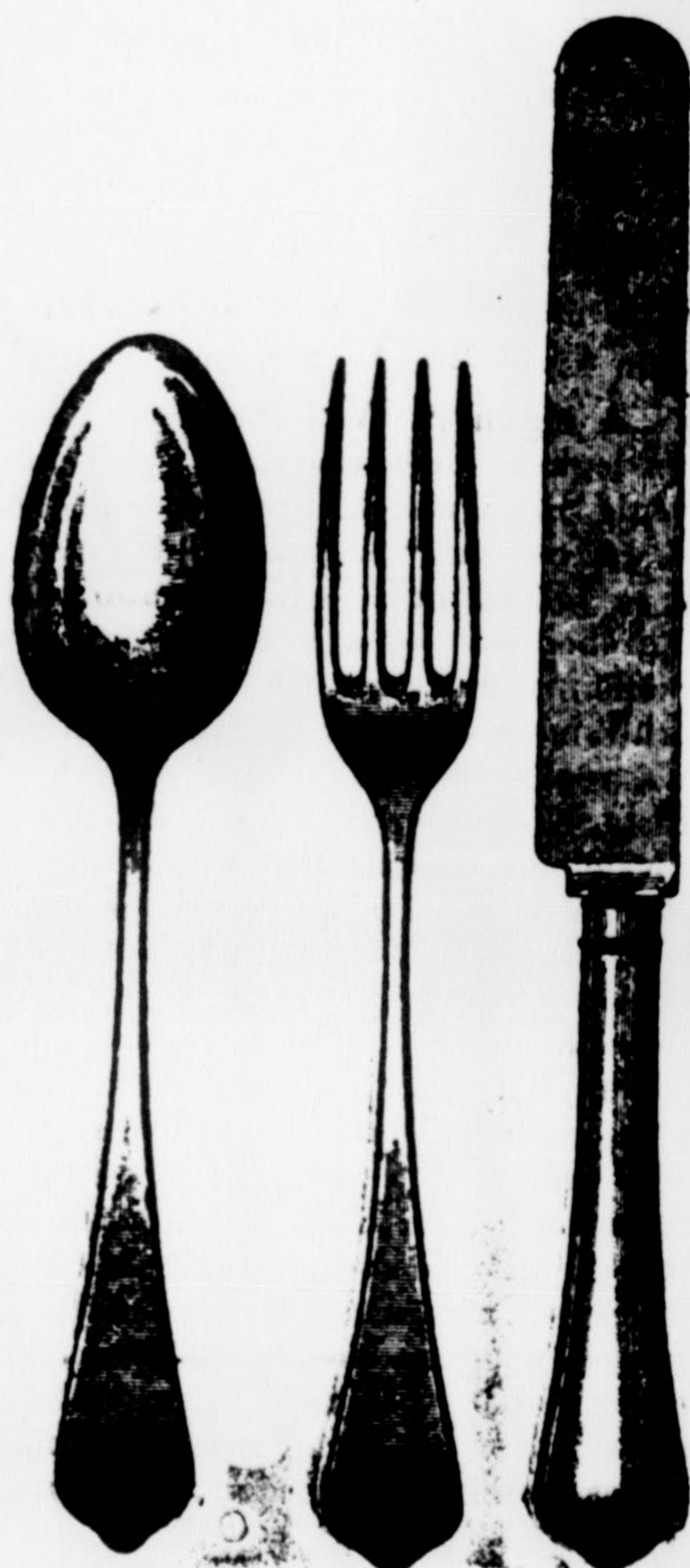
Salon, ebédlő, iroda, konyha és ébresztő órák minden stylben gazdag
választékban.

Különlegesség párisi bronz álló és utazó órákban, miniatúr női arany órák gyöngy és valódi gyémánt lánczokkal.

Párizsi iparművészeti tárgyak u. m. : virágtartók, asztali állványok, képkeretek, bor, sör és cognac készletek, girandolok, consoldiszek, író és dohánykészletek stb. pazar szép kivitel és igen mérsékelt árakkal.

Saját aranyművesi, vésnöki va-
lamint most nagyobbított órás-
műhely a hol minden e szakmába
vágó munkálatok és javítások a
legjutányosabb árak mellet igen
rövid idő alatt készítettnek.

